

Kristýna Hulcová: „Zpívám o blbečcích, vyrovnávám se tak s traumaty“

Herečka Kristýna Hulcová byla několik let na volné noze. A stihla toho hodně – hostovala na řadě míst, inscenovala v Japonsku, v době covidu pomáhala v nemocnici. Věnuje se také hudbě. Jak sama říká, zpívá o blbečcích. Vyrovnává se tak se svými traumaty a zároveň poukazuje na problémy ve společnosti.

LENKA ŠTĚPÁNKOVÁ

V e Východočeském divadle v Pardubicích se Kristýna Hulcová představila v několika rolích. Za svůj výkon ve Velké bankovní loupeži získala v roce 2019 ocenění na Grand Festivalu smíchu. Od začátku letošní sezony je členkou souboru.

„Uvědomila jsem si, že kolektiv v divadlech jsou pestré, ale v něčem velmi podobné. Každé divadlo má svou subretnu, svého herce, který se vyhýbá práci, ale i někoho, kdo pije alkohol víc, než by měl. Tady se mi to potvrdilo, ač mají všichni pocit, že jsou hrozně originální. To se týká i mě. Určitě v českých divadlech existuje víc Kristýn Hulcových,“ říká.

Jak taková Kristýna Hulcová českého divadla vypadá?

Myslím si, že jsem hodně multizánrová. Kromě činohry disponuju velkou muzikalitostí a tanečními schopnostmi. Ale takových nás je hodně, každý je nahraditelný. Dále se považují za pracovitého člověka, dávám pozor na to, aby věci, potažmo naše práce, dávaly smysl. Myslím si, že lidi štvu vrtáním se ve věcech, ve kterých se oni vrtat nechťejí.

A to mluvíte o divadelní práci nebo o vrtání se sama v sobě?

Vlastně to souvisí s osobními životy. Jsme kolektiv a je nutné, abychom spolu vycházeli. Nejvíce času spolu trávíme na zkoušebnách a při procesu tvorby inscenace, tam asi dočká lidi štěstí. Nemám ráda, když se herec potřebuje prezentovat a být viděn za každou cenu. Herectví nestojí na osobnostech, i když na oblastech si lidé často myslí, že ano.

Na čem tedy herectví stojí?

Na pokoře, ochotě k dialogu – nejenom s partnerem na jevišti, ale našimi největšími partnery jsou diváci. Musíme vnímat, jestli nám rozumí, chápou nás a reagují. Také dochází k dialogu s inscenačním týmem. Divadlo stojí na tom, že se necháme obohacit, že budeme poslouchat někoho jiného, že přijíme názor, který by nás samotné třeba ani nenapadl.

Vrátím se ještě ke kolektivu. Několik let jste byla na volné

noze. Nemáte pak pocit, že vlastně nikam nepatříte? Řada herců je celý život věrná jednomu divadlu a soubor berou jako rodinu.

Když někdo nemá otce nebo matku, málokdy si uvědomí, že mu takový vzor chybí. Ví to jenom zprostředkovaně, protože se ho na to někdo ptá. Nikdy jsem neměla potřebu kompenzovat si rodinu prací. Svě doma mám, mám svůj osobní prostor, své soukromí. Dělat si z pracovního kolektivu rodinu je nebezpečné, profesionální vztahy je potřeba mít nastavené s určitým odstupem. Nechtěla bych, aby mě někdo měl rád a kvůli tomu mi neřekl, že dělám svou práci špatně.

Prošla jste více souborů. Skutečně to tak je, že některé z nich jsou rodinné, nebo je to takové hezké vyprávění pro diváky a novináře?

V něčem jsou rodinné. Působí upřímně, ale mnohdy je to hrané. Myslím si, že v divadelním kolektivu je spousta zraněných lidí, lidí, kteří mají problémy se sebevědomím a egem, a právě proto dělají divadlo. Teď si tady hraje na to, že jsme všichni v pořádku, jsme strašně zábavní a máme rádi pivo (smích). Ale reálně si myslím, že ta upřímnost je taková vnějšíková. Musíme spolu vycházet, ale je otázka, jak se každý dokáže poznat do hloubky a kam pustí někoho z kolektivu.

Za výkon ve Velké bankovní loupeži jste získala ocenění na Grand Festivalu smíchu. Už tehdy začalo namlouvání s Východočeským divadlem?
Ne, nabídka jsem dostala až později. Vždycky jsem měla hodně práce a v tu dobu bych neměla na Pardubice čas. Což se teď různými krizemi ve světě změnilo. Práce pro umělce rapidně ubývá. Mnoho z nás mělo, má nebo bude mít existenční problémy. Upíchnout se v divadle, kam jsou diváci zvyklí chodit, je příjemné.

Takže to je důvod, proč jste na to teď kývla?
Je jich víc. Sama jsem si nebyla jistá, jestli nezmění kariéru. Během covidu byla divadla zavřená a musela jsem něco dělat. Objevila jsem nové obory, kde bych se užívala. Ale divadlo mi chybělo. Když ta nabídka přišla, příjemně mě překvapila. Viděla jsem v tom příležitost vrátit se k procesu zkoušení a hraní, možnost být v jednom kole, učit se texty, tančovat, zpívat, ptát se, odpovídat.

Jaké obory to byly, které byste si pro sebe dokázala představit?

Každý to prožíval jinak. Věděla jsem, že jsem v takových situacích praktická. Když se něco děje a je potřeba poskytnout první pomoc, jsem jedna z prvních, kdo se uklidní a zvládne používat mozek. Připravte se na to nedá. Hned jsme šli do terénu, museli jsme na sobě mít ochranné obleky, ve kterých se člověk strašně

Myslím si, že jsem hodně multizánrová, říká herečka Východočeského divadla Pardubice Kristýna Hulcová. Foto: archiv Kristýny Hulcové

potí. Museli jsme zvedat těla a dost často tam byli lidi s nadváhou. Byly tam otřesné situace, kdy jsem viděla, že zklamávám sama sebe i lidi okolo.

Proč jste měla pocit, že zklamávám sama sebe?

Myslela jsem si, že budu víc nápomocná. Ale reálně je ta práce jen o tom, že jsme umývali lidi, pomáhali jim vstát a krmili je. Představovala jsem si, že tam přijdu, všichni se začnou smát, vyskakovat z posteli a rychle se uzdraví. Najednou jsem viděla, že jsem nezměnila vůbec nic, možná jsem nějaké sestře ulehčila den. Ale člověku strašně dlouho trvá, než to pochopí.

Takže jste ale pomohla té sestře, která zase mohla pomoci někomu jinému, ne?

Určitě. Ale nebylo to tak, jak jsem si naivně a hloupě představovala, že spásím mlado-boleslavskou nemocnici, za týden budu v Liberci a spásím Liberec, pak Brno a nakonec i Prahu, i když je tam těch nemocnic hodně (smích). Fakt jsem jen umývala zadky.

Říkala jste, že jste silná osobnost a čekala jste, že by psychicky zvládnete. Je vůbec možné si předem představit, co dobrovolník na oddělení prožívá, když smrt je tam zkrátka vsudypřítomná?

Každý to prožíval jinak. Věděla jsem, že jsem v takových situacích praktická. Když se něco děje a je potřeba poskytnout první pomoc, jsem jedna z prvních, kdo se uklidní a zvládne používat mozek. Připravte se na to nedá. Hned jsme šli do terénu, museli jsme na sobě mít ochranné obleky, ve kterých se člověk strašně

člověk umývá zadky nebo vidí smrt, ale proto, že tam nebyl prostor si to v tu chvíli v sobě vyčistit. Byla to akutní situace a trvala dlouho. Šli jsme na dno a přes své vlastní síly. Spoustu věcí jsem uložila někam hluboko a teď je těžké se k nim dostat. V nemocnici jsem měla za úkol eliminovat špínu, a když teď na ulici něco uvidím, třeba lejno od psa, chce se mi zvracet. Chce to ven. Moje nitro si ještě se mnou potřebuje vyřešit, do čeho jsem ho to uvrhla.

Předpokládám, že tam musela být i obrovská frustrace, protože ta situace trvala dlouho, spousta lidí se chovala nezodpovědně a museli to řešit zdravotníci.

Nechci nikoho osočovat, že něco dělá nezodpovědně. Ale měli jsme tam rituál, že když někdo umře, otevře se okno, aby duše mohla odletět. Venku zrovna probíhala protivládní demonstrace. Chápu frustraci druhé strany, ale v té nemocnici nám z toho bylo opravdu úzko. Že někomu stojí za to jet do centra Boleslavi a dělat bug před nemocnicí kvůli tomu, že musí nosit roušky.

Pojďme změnit téma. Inscenovala jste v Japonsku. Jak jste se k tomu dostala?

Moje pedagožka z JAMU mě přizvala ke spolupráci s japonským divadlem. Setkali jsme se tam s inscenačním týmem a herci, zkusili jsme, tři týdny na to jsme premiérovali, odehráli jsme několik představení. Byl to pro mě zásadní divadelní i osobní zážitek, konfrontace s jinou kulturou. Byli jsme schopni do ní rychle proniknout, ale ne ji pochopit. Profesionalita Japonců je obrovská, zavání to tím, že práci obětují až moc a nemají žádný osobní život.

V čem je největší rozdíl v jejich přístupu k divadlu?

Jejich inscenace jsou více koncentrované a detailnější propracované. Diváci jsou hrozně pozorní. Listky stojí ve srovnání s platy třeba desetinásobek toho, co u nás. Nehraje se večer po práci, ale odpoledne nebo dopoledne. Člověk si musí vzít volno, aby mohl jít do divadla. Takže si dobře rozmyslí, jestli tam půjde. Vůbec se nesmějí a netleskají, jen tak zdvořilostně. Moc tu energii nevrací, hodně ji berou. Zároveň si ale všímají doopravdy všeho, měla jsem pocit, že jsem pod mikroskopem.

A nechyběla vám ta reakce od diváků?
Aní ne. Byla tam jiná přidaná hodnota – v té obrovské pozornosti. Sice se tam nikdo nesměje, ale nikomu nezvoní nemem, nikdo nešťastí bonbonem a nikdo se neptá: Co říkal?

Z japonštiny pochází i název vaší kapely Kotodama. Kde

ziskáváte inspiraci pro tvorbu textů?

Moje texty jsou o blbečcích. Je to taková feministicko-sociálně-naštvaná sonda do života jedné mladé ženy, která potkala strašně moc blbců. Je to moje vyrovnání se s nezdravými vztahy a úlety. Člověk by se měl zasmát, když to slyší, nebrat se tak vážně a pak se trochu zamyslet, jaké naše vztahy vlastně jsou. Jestli stojí za to se hádat a rozčílovat.

Na YouTube je videoklip k písni Prasáčka, která pojednává o sexuální násilí. Říkáte, že berete inspiraci ve svých vlastním životě. Tohle je ale hodně hluboké téma.

Je adresovaná mužům, kteří nerespektují rozhodnutí, že nechci, aby na mě sahal. Občas mi vadi i to, že na mě někdo mluví. A myslím si, že když mu řeknu, ať na mě nemluví, bylo by prima, kdyby odešel. Ale ne všichni to chápou (smích). Je to obrovské téma, které se nesmí stereotypizovat. Ani ten humor tam někdy není adekvátní. Ale rozhodla jsem se takhle vyrovnat s některými traumaty z minulosti.

Myslíte si, že se o tomhle tématu dost mluví?

Já o něm mluvím skoro každý den, ale existuje spousta lidí, kteří o tom mluvit nechťejí a nejsou ochotní přimnout názor druhého. Hodně se obklopuju lidmi, kteří mají podobné smýšlení jako já a jsou v podobné sociální bublině. Když jsem ten klip točila, chtěla jsem, aby tam bylo co nejvíce žen. A přišlo mi neslučitelně, kolik z nich začalo sexuální obtěžování a domáckání. Byly tam neuvěřitelné příběhy, třeba když po nich v pěti letech chtěl jejich dědeček sexuální styk... Je to věc, o které se nemluví, takže mají agresori, a to muži i ženy, většinou pole působnosti. Sexuální výchova by se měla řešit dřív, ať dítě ví, co je a není správné.

Ve své sociální skupině se o tom bavíte často, ale předpokládám, že o to těžíte, když z té bubliny vystupíte.

Určitě. Dá se ublížit dotykem i slovem. Vadi mi, když mi někdo řekne, že mám kozy jako vozy, i když to on považuje za pochvalu. Většinou mu na to nic neřeknu, protože jsem šokovaná, smutná a naštvaná. Beru to jako útok, je mi to strašně nepříjemné. Nechci v takové společnosti být.

Jako herečka tomu ale musíte být vystavená o to víc, ne?

Myslím si, že jo. Takže si pak říkám, že to musím komunikovat ještě víc. Nesmím se tím nechat zastrašit. Vždycky přemýšlím, jestli s tím bojovat humorem, nebo přímo cestou. Těch mužů, kteří na mě takto mluví, je hodně, a málokdy jsou přitažliví. Přemýšlím, jestli je neopávkovat tím, že je také začnu popisovat. Třeba když mi řekne, že jsem pěkná slečinka, mohla bych mu říct: Vy jste ale starý hnusnej tlustej dědek. (smích)

Nemám ráda, když se herec potřebuje prezentovat a být viděn za každou cenu. Herectví nestojí na osobnostech, i když na oblastech si lidé často myslí, že ano.

Nebyl čas se vyrovnat s tím, že někdo umřel. Bylo potřeba tělo umýt a odvézt do márnice. To jsou věci, které rozmazlená herečka nečeká.